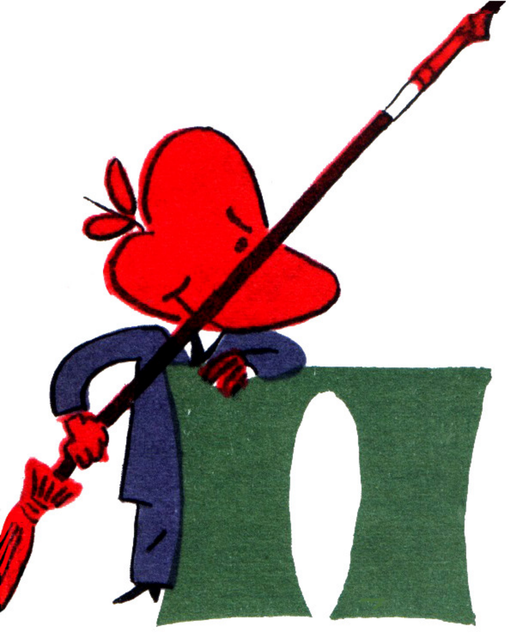

Перець

№ 11 (574)

РІК ВИДАННЯ XXVI

ЧЕРВЕНЬ

1966

КИЇВ

Ціна 10 коп.

ХУЛІГАНСТВУ — НЕЩАДНУ ВІЙНУ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Він розмахнувся...

...А нам треба вдарити!

ЗОЛОТИЙ КОРОП

Хто бачив золотого коропа? Не бачили? А я бачив.

Не вірите? Скажете, що заливаю?

Ні, не «заливаю». І поклянусь, і забожусь, і документально доведу, коли вже хочете. Істина це. Є такий короп. Золотий. Водиться і плодиться той короп не за тридев'ять земель, не за горами й не за морями, а у нас-таки, на Київщині, у ставках рибгоспів.

Рибгосп — це така організація, що спеціально розведенням та виловом риби займається. Ви її ніколи не сплутаєте з будь-якою іншою організацією, бо тільки-но переступите поріг контори, неодмінно побачите на стіні кольоровий плакат: «Більше ставкової риби населенню!» І ще побачите стінну газету «Рибовод» та карту району з ставками.

На плакаті, як правило, намальовано коропа з підсвинка завбільшки.

Словом, рибгосп — це управління рибним царством.

* * *

Я в Таращі.

У тому пречудовому районі, який здавна славився пшеницею, возами і коропами. Тільки зараз не про пшеницю й не про вози, а про коропи. Про оті отакенні коропи, що були колись дивиною і окрасою Всесоюзної сільськогосподарської виставки.

Були. А тепер?

— Ловиться? — запитую в рибгоспі, показуючи на отого коропа-підсвинка, що аж виблискує лускою на плакаті.

Прокіп Федорович Поліщук, директор рибгоспу, перехоплює мій погляд, голосно зітхає і не дуже весело відповідає:

— Ловиться! Не так, щоб дуже, але все ж...

«Не так, щоб дуже, але все ж» — означає 683 центнери риби за весь минулий рік. На мові відомчій це трішки більше половини планового завдання. На мові таращанських рибалок-знавців це на багато менше тієї кількості, яку можна б мати з усіх рибгоспівських ставків. Коротше, це — мізерія!

А знаєте, хто в цьому винен? Сам короп. Так, так, він, гемонський! Подумати тільки, риба, яку таращанці з діда-прадіда брали майже голими руками, і брали її стільки, що дівати було нікуди, раптом запаніла, стала вимагати до себе уваги і особливого підходу.

«Подавай мені культурний ставок!» — волає безмовний короп.

А що ти йому даси, тому запанілому коропові?

За настійною вимогою Київського облрибкомбінату, Таращанському рибгоспу передано 18 колгоспних ставків. 522 гектари дзеркала водного! А до пуття доведено лише 80 гектарів.

У путньому ставку короп не бунтує. На знак вдячності за турботу, він масовим порядком пре в сіті. У Таращанському русловому ставку, наприклад, короп жирує, гуляє і навіть про план рибгоспу дбає. З 60 гектарів тут легенько виловили сорок чотири з половиною тонни риби.

А от у Косяківському ставу короп бунтує. Здорово каламутить воду і осідає в тій воді, на очі рибалкам не показуючись. Навіть начальству. 50 тисяч зарибка пустили в ставок. у план записали і доброго виходу ждали. А він же, нахаба невдячна, не вийшов. Повернувся хвостом, занурився в намул та й — поминай, як звали. Ледве на 70-ти гектарах 1 тонну 54 кілограми нашкребли.

А тут ше, видно, й Водяник часом пожартує. Буває, такого коника викине, що бідні рибгоспівці тільки за голови хапаються. Он торік в Ольшаниці було. Тридцять тисяч коропця запустили в ставок, стерегли, підгодовували, дітей і близько до води не підпускали. А що з того? А те, що виловили потім лише 1 тонну 757 кілограмів. В тому числі, як записано у відомостях рибгоспу, щуки — 896, карася — 103 і коропа — 758 кілограмів.

Малувато! Правда, кажуть, що щука була дуже вже нагуляна.

— Яка ж собівартість вашої риби, коли й короп такий капризний пішов, і браконьєри ще не перевелися? — цікавлюсь у рибгоспі.

— Цього ми не скажемо, — розвів руками т. Поліщук. — Це може сказати Владислав Павлович Жачек — директор Київського облрибкомбінату.

* * *

В облрибкомбінаті дуже привітні люди.

— Все розкажіть і покажіть! — наказав Владислав Павлович, біжучи на якусь чергову нараду по рибі.

І мені все розказали. А дещо й показали.

Розказали, які рибні багатства дадуть нам Київське і Канівське моря. У майбутньому, звичайно.

Розказали також про досягнення Літківського рибколгоспу, який промишляє на Десні і навіть на Дніпрі і в кращі роки виловлював більше як по тисячі центнерів риби.

— Ну, а короп?

— З коропом гірше!..

Настає пауза. Потім ми знову повертаємось до цієї розмови. Виявляється, ні Білоцерківський, ні Таращанський, ні Сквирський, ні Тетіївський, ні жоден з восьми рибгоспів плану по вилову коропа не виконав. Більше того. Замість прибутків, рибне господарство зазнало за рік 180 тисяч карбованців збитків!

— Чому?

Причини завжди і на все знайдуться. Облрибкомбінат прийняв від колгоспів 3185 гектарів ставків. А коли дасть їм раду, ніхто не знає. Поки що перебудовуються ставки лише в Кирданах, Таращанського району, в Глушках, Білоцерківського району, в Паляничинцях та Устимівці, Васильківського району.

Погуляє, видно, ще короп у заростях старих ставків, попоїсть він дрижаків, тікаючи від розбійниці щуки, доки матиме культурну водяну оселю! Бо, як каже заступник директора облрибкомбінату т. Парадников, ні коштів на це діло, ні техніки не вистачає. Не вистачає навіть свого зарибка.

— То яка ж собівартість рибгоспівського коропа? — підходимо до останнього питання.

Нова гнітюча пауза. А після неї сором'язливе зізнання:

— Один центнер — 178 карбованців 84 копійки!

— А планова?

— 70 карбованців 51 копійка!

Я німію, як риба.

* * *

Тепер ви вірите, що я в Таращі бачив золотого коропа? Знайте ж, що і той короп, якого ви купуєте в київських магазинах, теж не простий, а золотий.

Простий так дорого не обходиться!

Ів. СОЧИВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Київська область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

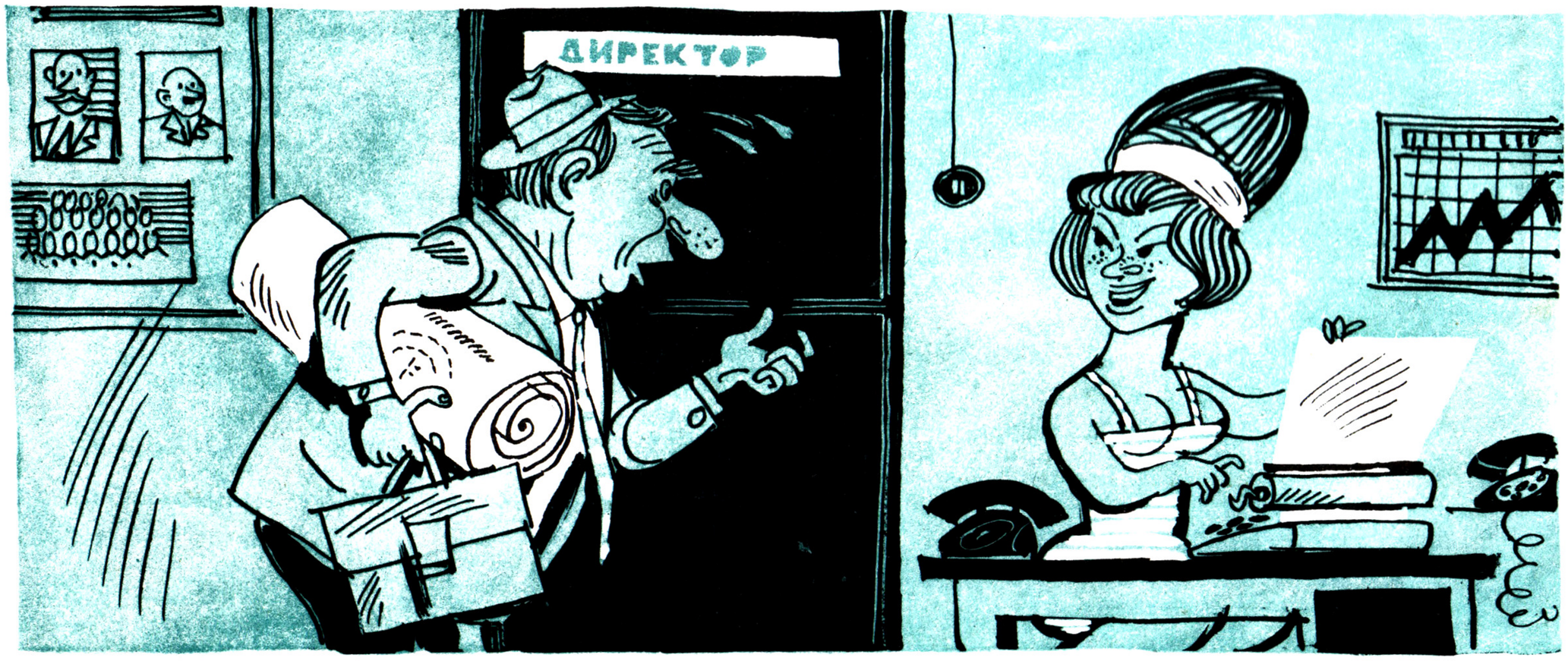

— Я сьогодні можу нарешті потрапити до директора?
— Можете! Але не раджу: у нього дуже поганий настрій — його зняли з роботи.

Телеграфне агентство Перця

ПОЖЕЖА БЕЗ ВОГНЮ

ЧЕРНІВЦІ. (Телеграфом). Як повідомляє наш кореспондент, тут погоріла на свічках власного виробництва фабрика побутової хімії. Понад 60 тисяч парафінових свічок, відвантажених фабрикою Київській оптовій базі Укроптгоспторгу під маркою першого сорту, виявилися першосортним браком.

В результаті цього не стихійного лиха, фабрика погоріла більш, як на три тисячі карбованців.

Крім того, фабрику припекли ще й за брак 710 карбованцями штрафу.

КРАЩЕ — МЕЛІОРАЦІЯ!

На овочевій базі Олександрійської райспоживспілки (Кіровоградська область) спалахнули гарячі дебати — що рентабельніше: заготовляти свіжі овочі взимку, коли на території бази замерзнуть величезні калюжі і автомашини зможуть в'їжджати по льоду, чи вже зараз розпочати меліоративні роботи з метою осушення території бази. Бажано, щоб ці дебати не затяглися до осені.

ЛЕТЮЧІ РИБИ І РАКИ-РИСАКИ

Як повідомляє наш кореспондент, на Первухинському цукрозаводі (Краснокутський район, Харківської області) приступили до виведення летючих риб і раків-рисаків.

Перші ж досліди показали, що дирекція заводу на чолі з директором Пилипом Прокоповичем Дороженком і головним інженером Григорієм Арсеновичем Дудченком обрали абсолютно правильну методу. Досить було підняти заставки відстійників і спустити у заводський ставок ядучі відходи, як риби почали пташками вилітати із ставка, а раки галопом розбіглися, хто куди.

Сміливі експериментатори чекають на винагороду.

ВИДАТНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УСПІХ

КІРОВОГРАД. (Наш кор.). Видатного технічного успіху добився колектив працівників Кіровоградського обласного управління зв'язку. Одержавши замовлення на устаткування автоматичної телефонної станції в колгоспі «Прогрес» (Долинський район), зв'язківці взяли станцію під свій невсипущий технічний нагляд. Мета нагляду: визначити, яких вона може зазнати змін під впливом часу. Після двох років пильних спостережень зв'язківці визначили, що колгоспна АТС цілком може бути використана як механізоване гніздо для мишей. На думку фахівців, після певної реконструкції її, можливо, вдасться ще перетворити і на сідало для курей, але цей експеримент до кінця поки що не доведено. Досліди тривають.

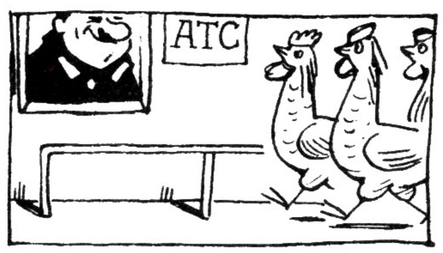

КІНОСТУДІЯ НА ГРОМАДСЬКИХ ЗАСАДАХ

У селі Шестипілці (Солонянський район, Дніпропетровської області) планується створити самодіяльну кіностудію художніх фільмів, в зв'язку з тим, що в клубі цього села кінофільм демонструвався останній раз два роки тому.

У такий спосіб силами студії на громадських засадах буде задоволено місцевий попит на кінопродукцію.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Сучасний літун та його крила.

ПУП ЗЕМЛІ

Питання про те, де міститься пуп землі, ось-ось буде вирішене. Принаймні, координати вже відомі. Вони ведуть до того району столиці, де розташоване київське бюро технічної інвентаризації, і схрещуються на столі керівника бюро Валентина Миколайовича Костінова.

Секретарка кладе на цей стіл пошту, адресовану начальникові бюро, і, поштиво вклонившись, прямує до дверей. Але її зупиняє владний голос Валентина Миколайовича.

— А ці листи — кому? — питає він, проникливо зазираючи в книгу вхідної пошти.

— Це — секретареві нашої партійної організації. А це — голові місцевкому.

— Кладіть теж сюди.

— Але ж їх адресовано не вам.

— Не ваше діло, кому адресовано. Я тут керівник, і всю пошту ви повинні подавати мені. А я вже сам розберусь...

Це не гіпербола. Це — істинний факт. Ні голова місцевкому бюро технічної інвентаризації, ні секретар партійної організації не мають права читати жодного адресованого їм листа, поки тих листів не прогляне і власноручно не накладе на них свої резолюції Валентин Миколайович Костінов.

— Я керую установою,— пояснює він.— І я мушу знати, що в ній робиться!

Перечитуючи все, що надходить на адресу громадських організацій бюро, В. М. Костінов, безперечно, в якійсь мірі збагачує свої знання. Однак, на його діловій кваліфікації це чомусь не позначається. Як фахівець, він безсилий чимось допомогти своїм підлеглим. А от образити, порушити закон — на це він мастак.

Недавно взяв та й позбавив групу працівників їх законного заробітку.

Свавілля? Можливо. В. М. Костінов не заперечує. Але тут же додає:

— Ну що ж, на помилках вчимося.

А що тих помилок — безліч, то це вже не його турбота. Його клопіт — керувати. І він, не покладаючи рук, керує. Один за всіх

Захотілося удружити приятелю — дати йому ділянку в колективному саду. А правління садоводів не погоджується: не наш, мовляв, працівник.

Тоді В. М. Костінов сам «переобрав» старе правління садоводів, «обрав» нове і — діло в шляпі. Дружок задоволений.

А що підлеглі бурчать — то аллах з ними. Побурчать і перестануть. Не перестануть, то він їх у баранячий ріг скрутить...

А що, може скрутити. Він такий.

Сказано: пуп землі!

П. ШАПОВАЛ.

ЧОМУ ПОХОЛОДНІЛО

Ми не були друзями. Але завжди, побачивши мене, М. Н. Пастер тепло посміхався, тепло вітався і ще тепліше цікавився моїм здоров'ям. Михайло Наумович не лікар, а я не хворий. Він директор ресторану станції Одеса-Головна, а я клієнт цього ресторану.

Я не керувався правилом: «Покупець і продавець, будьте взаємно ввічливі!», не знаю, чим керувався директор, але між нами було повне взаєморозуміння і гуманні взаємовідносини.

Та одного разу Михайло Наумович до мого теплого привітання повернувся потилицею. Я думав, що могло статися, пригадував, чи між нами не пробігла чорна кішка, але нічого не пригадав. Голова моя просвітліла, коли мені в ресторані подали якесь каламутне їстиво під назвою «Розсольник по-ленінградськи».

Пригадав я, що говорив директорові про оті каламутні і «залізобетонні» страви в ресторані. Радив йому навести порядок. А тепер сам не радий. Були холодні борщі, то хоч посмішка директорська зогрівала. А тепер і директор похолоднів. Дехто підказує, що він до літнього сезону так готується. А я не знаю. Я знаю лише те, що з гарячої голови втратив теплого співбесідника, і через це їм холодні страви.

Ф. БОГАТИРЬОВ,
кореспондент газети «Гудок» по Одесько-Кишинівській залізниці.
м. Одеса.

ПЕРЕСТРАХУВАЛЬНИК НА ПЛЯЖІ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

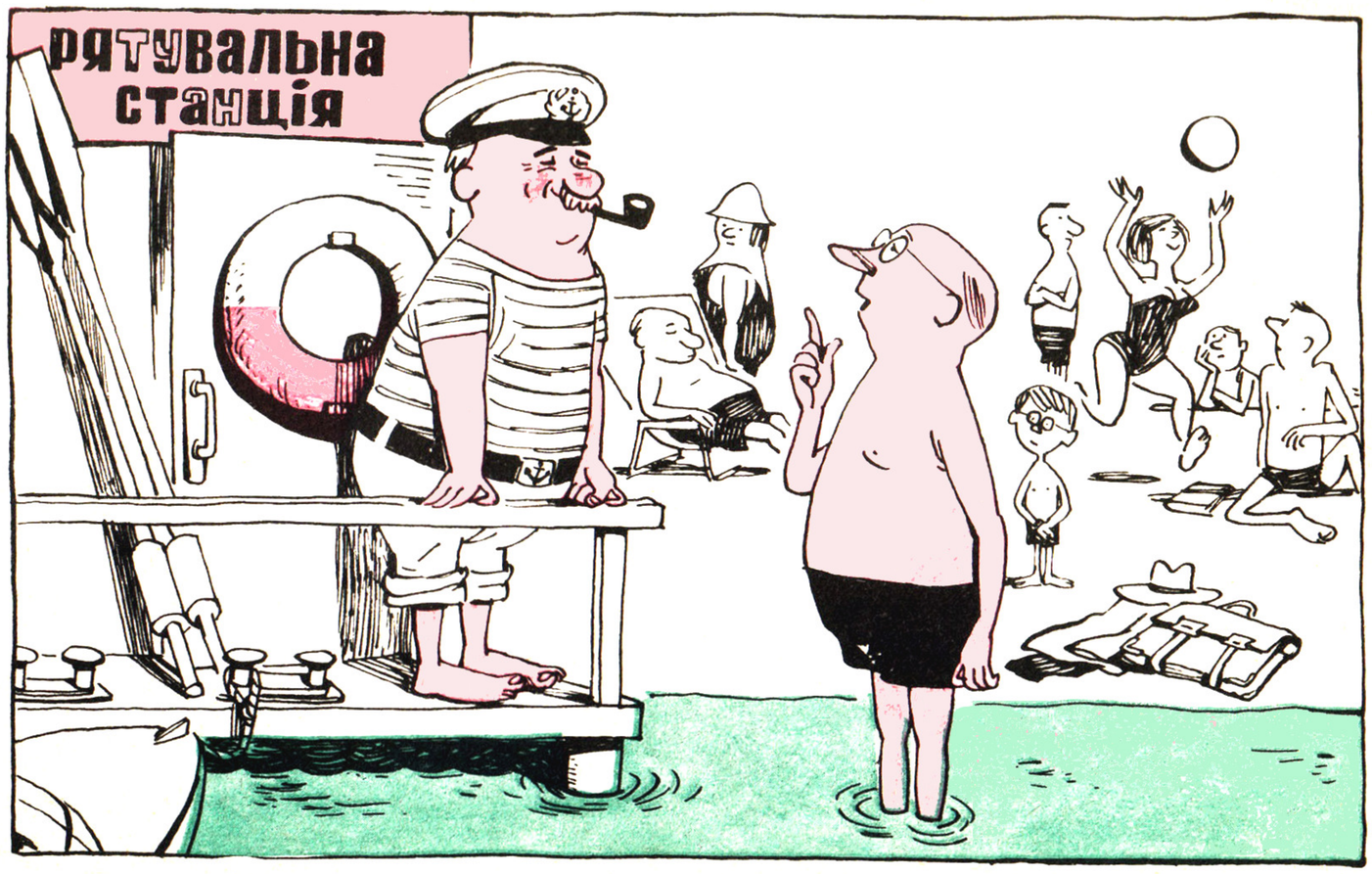

— Я прийшов попередити вас, що йду купатись...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Тату, що сказати — ви йдете на недільник чи ні?

НАТЮРМОРТИ

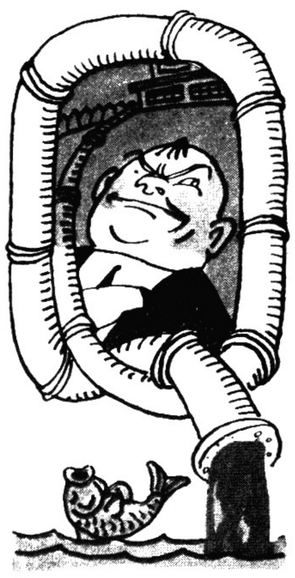

Річка Лопань на Харківщині ще до того, як на її берегах було воздвигнуто Деркачівський механічний завод, не вважалася дуже повноводою.

Скажімо, з Амазонкою, Волгою, Єнісеєм чи Дніпром вона ніколи не збиралася конкурувати.

Але після того, як Деркачівський механічний завод почав скидати у Лопань різну гидоту, зачахла бідна річка остаточно. Тепер у порівнянні з нею першаліпша калюжа озером здається.

За що ж її отак, бідну Лопань? Хіба вона винна, що маленька? Маленьких гріх зобижати. І великих, до речі, теж.

* * *

Росли у селищі Бучацького цукрового заводу на Тернопільщині гарні дерева. Років вісім-десять тому садили їх цукровики і раділи: буде тінь, буде прохолода.

Цього року впала тінь. Тільки не від дерева, а на дерева. Впала на дерева тінь сокири. Директор цукрового заводу Іван Петрович Маляров наказав чимало дерев вирубати, а натомість клумби розбити. А чому б і дерева не рубати, і клумби розбити? Квіти деревам на заваді ніколи не були. А вам, Іване Петровичу, перш ніж сокирою махати, варто б подумати, що дерево не цибуля-сіянка. Зрубати його куди-и легше, ніж виростити.

* * *

Рубають дерева і в парку селища Мокра Калигірка, Шполянського району, Черкаської області. Збоку подивитися, рубають начебто з благородною метою. У парку заплановано збудувати Будинок культури і дитячі ясла. Гарно, звичайно, коли ясла і Будинок культури в зеленому затишку стоять. Але подумати, перш ніж сокирою цюкнути, і тут не завадить. Будівництво ледве почалось, а вже півсотні дерев трупом лягли. Думайте, люди, як рубати і для чого рубати. Це ж вам не лісозаготівлі.

* * *

Післямова. Натюрморт — значить мертва природа. Так нас енциклопедія вчить. А навіщо нам мертва? Ми ж з вами живі? І хай все навколо нас живим буде. Ото ж то!

Б. МИКОЛЕНКО.

З олівцем по Куп'янську

I.

Куп'янськ, безумовно, — найбільший з усіх районних центрів Харківщини. Цього, гадаємо, ніхто заперечувати не стане. Але запевняти, що це ще і найчистіший районний центр, — не беремося. Сам голова виконкому Куп'янської міськради т. Циганков поспішить заявити, що то чиста неправда.

Свого голову цілком і повністю підтримають виборці. Хоча б ті, які мешкають на вулицях Комсомольській або Льва Толстого чи Садовій. Щодня, добираючись на роботу, вони стрибають з одної купи сміття на другу, щоб не вскочити в котрусь із численних баюр. А втім, щоб не склалося невірне враження, зразу ж зауважимо, що ті три вулиці трохи віддалені від центра районного центру. У самому центрі — зовсім інша картина.

В центрі — чистота!

II.

Чистотою сяє, аж виблискує, міська аптека.

Це — вдень. А тільки смеркне, на дверях аптеки появляється здоровенний замок.

Хворіти в Куп'янську після заходу сонця суворо забороняється!

А от повеселитися — будь ласка. Можна під звуки музики посидіти у ресторані «Оскіл». Можна поласувати чашечкою кави у «Вечірньому кафе». Тут теж затишно, чисто...

Занадто чисто, сказали б ми. Бо рівно о 22 годині геть чисто всі харчувальні заклади міста закриваються. Навіть — «Гастроном». Хочеш їсти — гризи сам себе, що так пізно спохватився.

III.

Є в Куп'янську прекрасний Будинок культури. Молоді люди любовно називають його: «БК». І не без іронії додають: «Користі з нього, як з бика молока». Користь, і правда, невелика з отих незмінних танців, на яких тільки і тримається цей будинок.

Щоб хоч трохи урізноманітнити клубну роботу, дехто з хлопців перед танцями змочує горло молочком з-під скаженої корови. І тоді — починається. Тоді на допомогу директорові Будинку культури доводиться викликати міліцію...

IV.

З клубними хуліганами боротися порівняно легко. А спробуй, повоюй з отими ефірними створіннями, яких не бачиш, а тільки чуєш. Увімкнеш радіоприймача, а тобі:

— Чого, телепні, вуха розвісили? Чого очима лупаєте? Це ж вам проспівав пісеньку не хто-небудь, а «Золоте теля». — Телячі ніжності обриває хриплий, з присвистом бас: — Я — «Червоні маки». Я — «Червоні маки». Викликаю на зв'язок «Чорну пантеру».

«Чорна пантера» включається в радіоперекличку, але з першого ж слова проголошує таке, від чого не тільки «Червоні маки», а, треба гадати, і сніжно-білі стіни місцевого відділу культури вкриваються густим рум'янцем.

— Боремося, як можемо, з цим лихом, — пояснили нам діячі культури. — Вирішили: вішати радіохуліганів... на «Вікно сатири».

Пішли ми шукати те «вікно». Знайшли його перед входом до міського архіву. Вікно є, а сатири — не видно. Пусто... От і «боремося».

V.

До речі, на «Дошку сатири», аж пищить, так проситься Степан Васильович Худяков. Він — не хуліган, ні. Він — директор Куп'янського цукрозаводу. А теж коника викинув.

Степан Васильович про людське око відводить ядучі відходи виробництва у відстійники. Воно, начебто, і добре. Але відстійники ці не мають ніякої гідроізоляції: що в них зливають, — все розтікається по грунту і просочується навіть у колодязі, з яких люди воду пити беруть.

Люди пишуть скарги. Санінспектори складають акти. А директор посміхається. Йому це мов батогом по воді...

VI.

Куп'янськ нестримно росте. І не тільки вшир, але і вгору. Чи не найбільше це помітно в районі нових багатоповерхових будинків, що останнім часом виросли недалеко від міського стадіону.

Щоб ніхто часом не закинув відставання від загального росту, т. Воронько — голова районного союзу спортивних товариств — вирішив наростити цеглою і так уже високу огорожу стадіону. Розігнався, і з першої ж спроби взяв цю висоту. А коли глянув униз, то переконався, що цегли, вгаченої ним в огорожу, з гаком вистачило б на ремонт єдиної на весь Куп'янськ бані.

А вона, ой як слізно цього ремонту домагається. Недавно почала вона плакати брилами штукатурки. Одна така сльозинка вагою в кільканадцять кілограмів впала на спину буфетниці, а та з переляку дременула з бані світ за очі. Директор бані т. Рожнов зразу ж після цього вжив невідкладних заходів: став підшукувати на посаду буфетниці такелажника з більш витривалою спиною...

*** * ***

І все ж таки, Куп'янськ — дуже гарне місто

Прикро, звичайно, що його красу псують окремі неприємні дрібниці, але часом і в писаної красуні ніс ряботить веснянками. Фахівці запевняють, що це невелика біда — веснянки можна вивести. Треба тільки захотіти!

З олівцем по Куп'янську мандрували,
писали і малювали Г. БЕЗБОРОДЬКО
та А. ВАСИЛЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У Крукеницькому сільськогосподарському технікумі не пам'ятають такого випадку, щоб заступник директора технікуму М. В. Сюта коли забув одержати зарплату. Він регулярно розписувався у відомості, регулярно перевіряв, не відходячи від каси, одержані гроші.

Єдине, що забував робити заступник директора, — керувати навчальним процесом, хоч це і було його прямим обов'язком. Забував не того, що мав слабку пам'ять! Ні, йому, як писали нам з Крукениць, просто ніколи було і вгору глянути: бігав за молодичками. Ну й добігався!

Рішенням бюро Самбірського райкому партії (Львівська область) членові КПРС М. В. Сюті за аморальну поведінку, компрометацію себе, як педагога, незадовільний контроль за навчально-виховною роботою оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. З посади заступника директора технікуму його звільнено. Як з викладачем — з ним теж розпрощалися.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Моє весілля?! Як завжди, пройшло дуже добре!

СЕРЦЕ—НЕ КАМІНЬ

Голова товариського суду шахти «Червоний Профінтерн» тресту «Орджонікідзевугілля» гаряче говорив про громадський обов'язок, робочу гордість і почуття відповідальності.

Обвинувачений соромливо схиляв голову.

Голова шахткому т. Колмиков протиставляв молоде завзяття байдужості і безвідповідальності.

Обвинувачений ще нижче схиляв голову.

Головний інженер т. Чибисов розвінчував нехлюйство і несвідомість.

Обвинувачений ще нижче схиляв голову.

Секретар парторганізації т. Биковський назвав порушників трудової дисципліни гальмом технічного прогресу.

Обвинувачений ще нижче схиляв голову.

— Прогулювати — значить ганьбити себе і колектив,— заявляв начальник шахти т. Гранін, киваючи в бік лави підсудних.

Обвинувачений ще нижче схиляв голову.

Виголошувався вирок товариського суду. Всі слухали його стоячи. Обвинувачений сидів низько схиливши голову. Він спав...

Засинають сидячи у двох випадках: коли людина втомилась або коли людині нудно. Робітникові 89 дільниці Олександру Зузулі почуття втоми незнайоме. Він навіть не встигає втомлюватись. Бо на роботу ходить вряди-годи. І якщо колись і буває акуратним, то лише в дні авансу і зарплати.

Він заснув на суді з нудьги.

...Спочатку все було хвилюючим. Перша догана! Перше звільнення з роботи! Перше каяття! Потім друга догана. Друге звільнення. Друге каяття... Тепер все це стало банальним, як склянка горілки в кафе «Відпочинок»...

Не обов'язково мати талант актора, щоб переконати у щирості слів «більше не буду». Варто ненароком пустити скупу чоловічу сльозу...

Якщо зібрати всі скупі чоловічі сльози, що їх останнім часом проливали в кабінеті начальника шахти, ними можна було б полити навіть старий фікус — прикрасу вестибюля шахтоуправління. Скупі сльози лили і аси-прогульники, такі як Паламарчук, Ільченко, Плеханов, Бондурін, Кузьменко, Травкін, Костенко, Шаймарзанов, Яснецов, Зінич і прогульники-початківці, такі, як Шушкевич, Бобилєв, Іваськін.

— Ми більше не будемо,— талановито ридали вони. Й діставали традиційне всепрощення...

Домовимось відразу: доброта — чудова річ. Серце — не камінь — теж відома істина. І вибачати — така вже властивість людини. Якщо вам, скажімо, наступили на улюблений мозоль чи сіли на щойно куплений капелюх,— вибачайте, ваша ласка!

Але подарувати прогульникам 632 робочих дні протягом лише одного кварталу, як це зробили на шахті «Червоний Профінтерн»?! Така доброта не лізе ні в які ворота.

Не будемо підраховувати вартості подарунка. Хай це роблять статистики. Відомо лише, що за цей квартал шахта не додала державі 20 тисяч тонн вугілля. Отже, проблема морально-етична негайно ж набула неприємних економічних відтінків...

* * *

Коли ми готувались до зустрічі з майбутніми героями фейлетону, нам мимоволі ввижались нерухомі щелепи флегматиків, які мляво цідять: «Гуляти, так гуляти!» У думках у нас народжувалися вбивчі епітети, разючі порівняння.

І раптом—енергійні молодики з променистим поглядом чисто-прозорих очей.

— Ми й справді винні, ми більше не будемо,— вирікли вони, ще не дочекавшись запитання. І гайнули до каси по преміальні.

— Стривайте,— догнали ми їх,— після того, як одержите гроші, дозвольте невеличке інтерв'ю?

— Нам дуже ніколи,— вибачилися вони.— У нас збори, нам вручатимуть путівки на узбережжя...

Домовились на наступний день. Тільки наступного дня на роботі їх не було. Вони важко «працювали» в одній з найближчих забігайлівок...

Довелося обмежитись інтерв'ю з членами профкому.

— Дивно у вас виходить: однією рукою догани підписуєте, другою преміюєте?..

— Закон є закон Премію одержують всі члени бригади, яка виконує план, незалежно від того — ударники вони чи прогульники.

— А за порушення дисципліни — путівки на курорт?

— А в якому законодавстві сказано, що прогульник не має права на відпочинок?

Несвідому людину можуть взяти завидки: от життя, не ходиш на роботу — тебе преміюють, тобі — путівочку на курорт.

У свідомої ж може виникнути нескромне зауваження:

— Якщо законодавство забуло про прогульників, то це ще не значить, що з них треба малювати портрети...

У парткомі на це запитання готова відповідь:

— У нас 388 прогульників. По можливості намагаємось охопити всіх виховною роботою. Але їх так багато...

* * *

Є в Донецьку трест «Донбасдомнаремонт», де, якщо підрахувати за рік так звані прогуло-дні, вийде: прогульник — кожний третій. Керуючий трестом т. Матвеїчев буквально повторює фрази вихователів з шахти «Червоний Профінтерн». І ще додає:

— Серед прогульників чимало молоді. Якось рука не підіймається звільнити їх, сердешних...

А в самому Донецьку є трест «Вуглекоксохімремонт». І тут рука піднялась. І не раз! В результаті прогульників стало вп'ятеро менше... Отже, буває доброта і доброта. Така, що допомагає, і така, що шкодить.

Звичайно, універсального рецепта боротьби з прогульниками немає. Одних можна переконати словом, іншим потрібно розтлумачувати зміст поняття «робітнича гордість», «честь підприємства». Є такі, яких доводиться бити карбованцем... Все залежить від методів та індивідуумів. Та головне:

«Порушники трудової дисципліни, прогульники завдають великої шкоди виробництву. Значить, треба ставитися до них суворіше!..»— було проголошено з трибуни XXIII з'їзду нашої партії.

Ось він, найдійовіший принцип підходу до утриманців!

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

Єнакієве—Донецьк

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ви останній до моря?

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Читаємо твій журнал і бачимо: не перевелися ще губителі природи. Читаємо, і злість бере на них.

Щоб хоч трохи душу одвести, задумали ми написати тобі про хороших людей. От, приміром, постановою Дубнівського ліспромзагу ліквідовано звалище промислових відходів, що запаскуджувало ліс Смизького лісництва. Це дуже добре, звичайно. І про голову Шепетинської сільради Артема Бондарчука (хай йому легко дихається) добре слово мовити варто, бо то ж він виділив під звалище нову ділянку.

Так що природу у нас охороняють. Одного тільки нам ще хотілося б — нагадай А. Бондарчукові, що один мудрий авторитетний чоловік колись сказав: «людина — вінець природи». Може, тоді А. Бондарчук подумає, що все-таки і про нас треба думати. Він же ту ділянку під звалище у нас під самим носом виділив, майже в селі. Уявляєш, якою природою ми тепер любуємося?

ЖИТЕЛІ СЕЛА СТАРА МИКОЛАЇВКА.

Дубнівський район, Ровенської області.

Чи знаєш ти, скільки коштує ніщо?

Ми знаємо. Торік наш колгосп за ніщо заплатив 892 карбованці 80 копійок. Цього року — 223 карбованці 20 коп. А скільки ще за нього платити доведеться, про це ми дізнаємося, коли одержимо новий рахунок від т. Падалка — начальника Ратнівської райконтори зв'язку.

Акуратний це чоловік!

Ми йому пишемо, що від нашого радіовузла відпали абоненти з села Любохини (лінія зруйнована), а він нам акуратно на них нараховує абонементну плату.

Ми зв'язківцям знову роз'яснюємо, що ці люди радіо не слухають, отож і абонементної плати не вносять, а вони нам шлють новий рахуночок на нову суму.

Отак уже стягли з нашого колгоспу 1116 карбованців.

Якщо, Перче, у тебе є знайомі калькулятори, то, будь ласка, попроси їх прикинути, чи не завелика це плата за ніщо.

П. ПАЛІЙ,
голова колгоспу.

Колгосп ім. Жданова, Ратнівського району, Волинської області.

Хотіли ми написати про хлопчика Женю до його ровесника Перченяти, та побоялися розбестити його, бо хлопчик Женя поводить себе так, що й горезвісний Дон-Жуан позаздрить. А справа ось в чім. Народився хлопчик Женя 20 січня 1963 року, а вже 12 лютого того ж року він одружився. Свідками на тому дивовижному шлюбі були голова Скитської сільради (Липовецький район) т. Островський та секретар т. Квартальний. Можливо, отой шлюб довго зберігався б у суворій таємниці, якби Євгенова мати не пішла до сільради по копію свідоцтва про народження сина. І що ж? Тов. Островський і тов. Квартальний видали їй... копію свідоцтва про одруження юного громадянина Корнєєва Євгена Тимофійовича. По всій формі видали: з підписами, печаткою і рукописним грифом: «З орегіналом згідно». Ото «орегінали»!

А. СИТАР.

Вінницька обл.

Як ти гадаєш, якщо утворився новий район і село відійшло до того району, то кому належить місток того села? Жителі села Озереди вважають так: коли село належить вже до Щорського району, то й місток поблизу села повинен відійти туди ж. А от у Щорському районі думають чомусь навпаки: село їм, а місток — сусідам, Сосницькому районові. От тепер і спробуй, доведи, кому ж належить той місток, що лежить на кордоні двох районів: соснівцям чи щорсівцям?

У райвиконкомах цих районів поки що не знають. Може, ти, Перче, їм у цьому допоможеш розібратися, а заодно й підкажеш, кому ремонтувати той місток. Бо, чого доброго, ці райвиконкоми ще доведуть, що на той місток будматеріал повинен привезти Миргород, а ремонтувати Мотовилівка. З такою логікою, як у згаданих райвиконкомів, можна й до цього дійти.

І. МИЛЕЙКО,
В. ХОМЕНКО,
І. ОЛІЙНИК.

Щорський район, Чернігівської області.

perec-ua.
perec-ua.

Сатиричні мініатюри

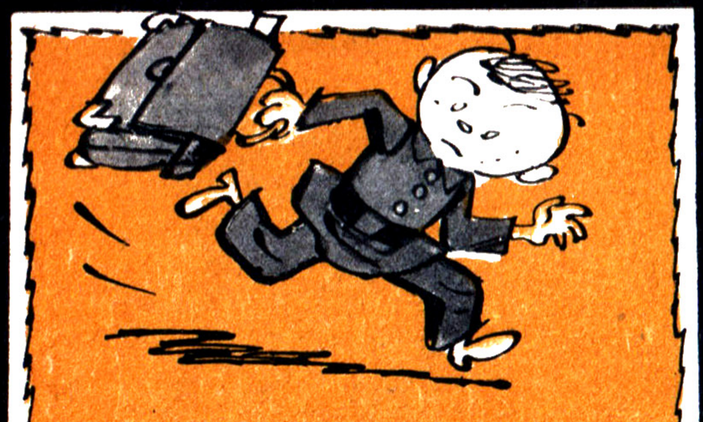

КМІТЛИВИЙ СИН

Додому з школи повернувсь Тарас.
А батько: «Як діла твої, синашу,
Чого за рік там научили вас,
Чи не забув ти про розмову нашу?»
«Ні, таточку, — відказує Тарас, —
Щоб вчительку не сердить? Пам'ятаю!
Як тільки-но вона заходить в клас,
Я, ніби куля, з класу вилітаю!»

В. ІВАНЧЕНКО.

м. Київ.

МЕТАМОРФОЗА

Був до весілля ніжним ліриком,
А одружився — став сатириком.

ТІНЬ

Вона уперто всім доводить:
— Заради мене Сонце сходить.

П. ЛАРІН.

м. Луганськ.

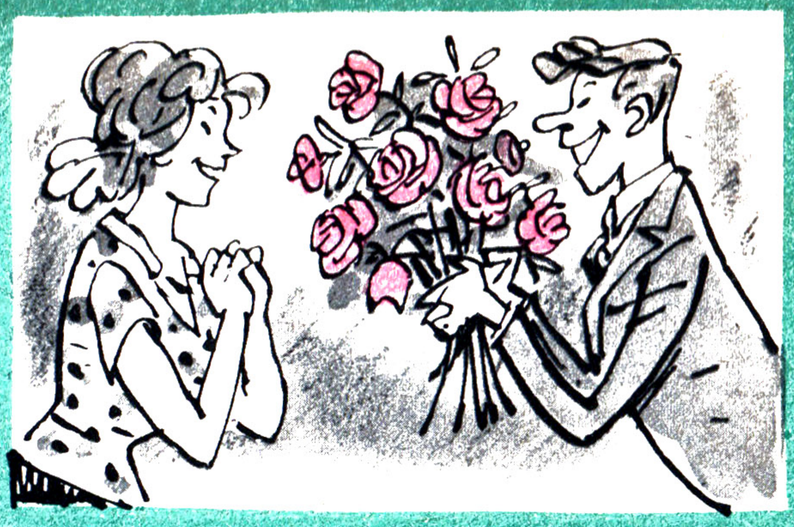

ГАЛАНТНИЙ КАВАЛЕР

Сусідка скаржилась сусідці на синка:
— Послухайте, кумо, біда мені яка —
Уже й не знаю я, шо з Родькою робити!..
Ну чисто всіх курей у мене перекрав;
Все тягне на базар, бодай би був пропав,
Та вашій Галочці купує, гаспид, квіти.

Д. БОБИР.

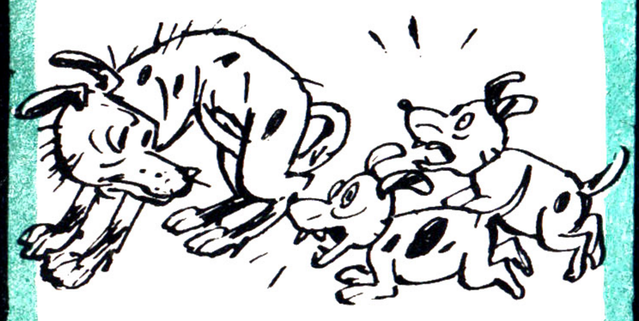

НУ Й ДІТКИ Ж!

Жалівся пес:
— Ну, що за цуценята:
Такі малі,
А гавкають на тата.

З ПОЛЮВАННЯ

Взяв Петро рюкзак за плечі,
Взяв рушницю і — у ліс.
Повернувся аж під вечір,
Жінці здобичі приніс.

А дружина здивувалась:
— Петре, як це ти зумів?!
Видно, добре полювалось,
Що приніс аж трьох кролів.

Вадим БОЙКО.

П'ЄДЕСТАЛ

Був дуже скромним хлопець на початку,
Як доручили ми йому печатку,
Та скоро, ніс задерши од похвал,
Зробив собі з печатки п'єдестал.

П. СИНГАЇВСЬКИЙ.

СКРОМНІСТЬ ХАПУГИ

Він розуміє: скромна вдача
Тепер прикрашує людину —
Придбав собі розкішну дачу,
А запевняє, що хатину.

КОЛИ НЕМА ПРЕТЕНДЕНТІВ

На лісовій олімпіаді
Синиці першість здобули,
Бо Солов'ї тоді були
На діловій нараді.

Антон ШАКА.

с. Колодянка,
Н.-Волинського району,
Житомирської області.

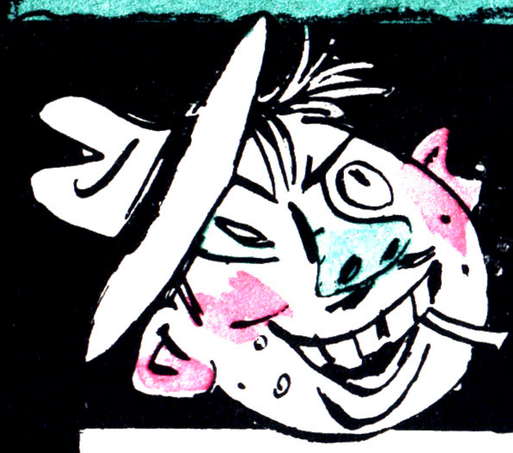

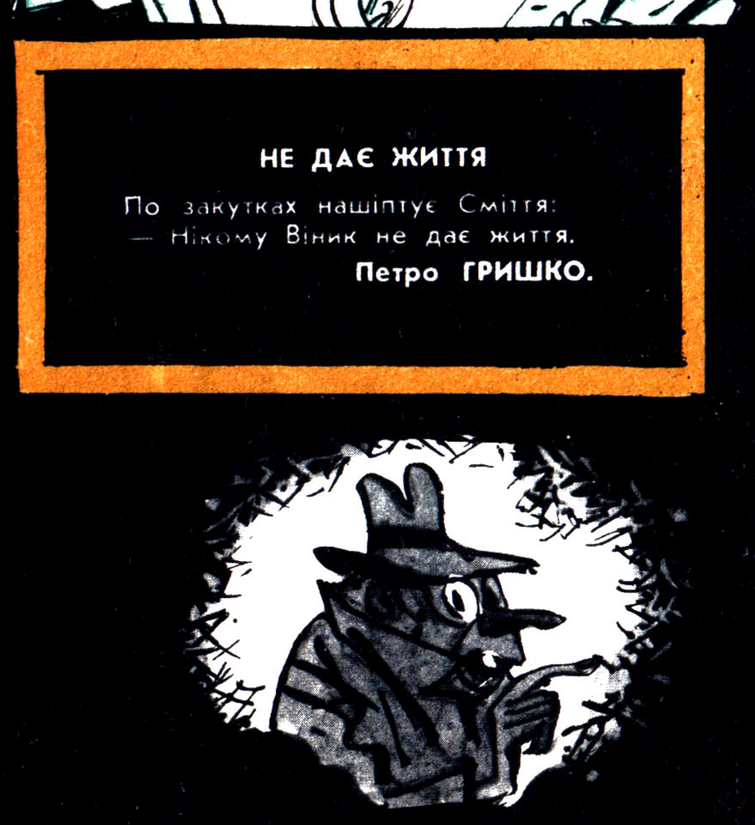

НЕ ДАЄ ЖИТТЯ

По закутках нашіптує Сміття:
— Нікому Віник не дає життя.

Петро ГРИШКО.

ПЕТРУСЬ

(Стара пісня на інший лад)

Ой, лихо, не Петрусь,
Лице біле, чорний вус.
А як трапиться чарчина,
Хлопцю море по коліна, —
Вхопить дрюка чи ломаку
І на всіх іде в атаку!
А міліція — за руки,
А друзяки — на поруки...
І не взяв хлопчину біс —
Лице біле, синій ніс.

Володимир ВИХРОВ.

м. Ігрень,
Дніпропетровської області.

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА.

НОВИНИ З ПИТАНЬ
ТЯГАНИНИ

Яка з форм тяганини гірша: усна чи письмова? Коли йти по лінії економії паперу, то усна тяганина має цілу низку переваг перед письмовою.

Коли ж іти по лінії економії нервів, то вони, можна сказати, рівноцінні.

Нижче ми маємо намір ознайомити з трьома найбільш розповсюдженими видами тяганини.

Зразок письмової тяганини. Вже рік правління колгоспу ім Леніна, Голопристанського району, Херсонської області, має намір поміняти двигун самохідного шасі Т-16. Всі згодні з правлінням колгоспу в цьому питанні. Доказом може служити папка листів з усіх інстанцій «Сільгосптехніки», від районної до республіканської включно. Листів і письмових обіцянок скільки завгодно, а двигуна немає.

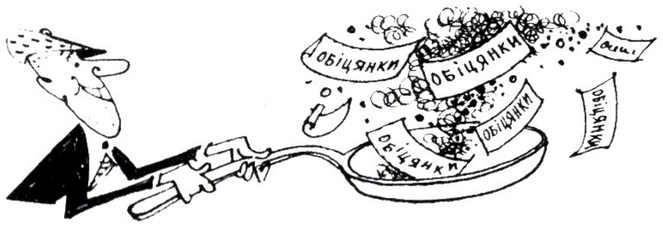

Зразок тяганини усної. Чотири роки директор Балаклійського цементного заводу (Харківська область) т. Берестовий обіцяє збудувати шістнадцятиквартирний будинок для працівників пункту технічного огляду вагонів станції Шебелинка. До обіцянки, датованої 1963 роком, було додано фундамент майбутнього будинку. До обіцянок наступних років стіни, вікна, двері й дах не додавалися. Ці обіцянки можна розцінювати як пустий звук.

І нарешті — тяганина комбінованого типу.

Шостий рік ця тяганина мешкає у приміщенні Дніпропетровської обласної проектно-кошторисної контори. Трудяться в цій конторі 140 працівників і, треба сказати, трудяться вони і в тісноті і в обиді. Тісна контора, немає в її стінах умов для нормальної роботи. Одне щастя, що усні обіцянки переселити контору не треба підшивати і в архіві зберігати, бо письмові весь архів забили.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

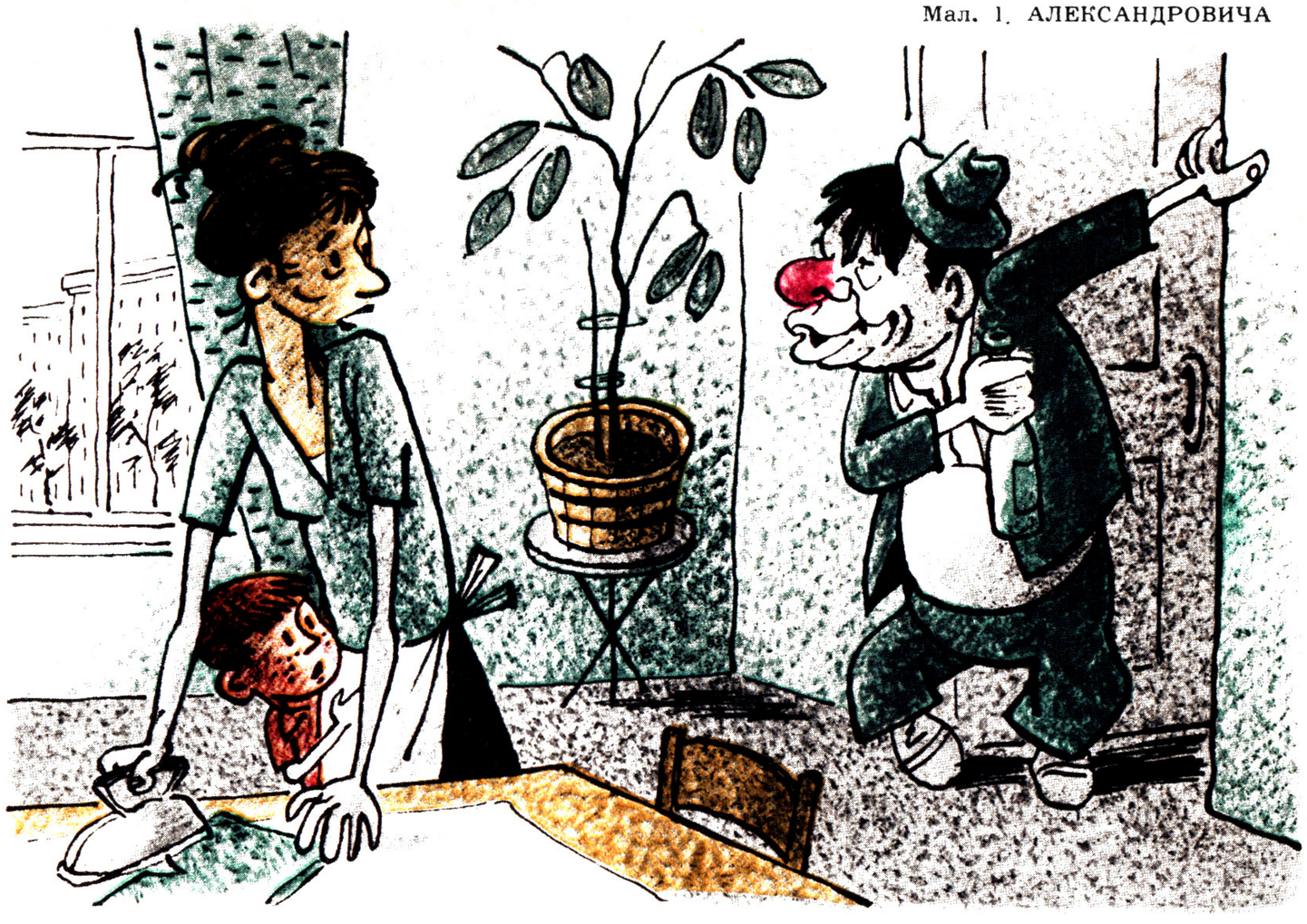

— У людей День шахтаря, День будівельника, День учителя, а в тебе все день ангела!..

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...у Калинівці та Могилів-Подільському на Вінниччині й у Ново-Миколаївці на Запоріжжі легше придбати бивні мамонта чи скелет динозавра, ніж купити звичайнісінький радіорепродуктор. Вінницьке та Запорізьке обласні управління торгівлі та обидві облспоживспілки цього, видно, ще не знають.

...першу школу моржів відкрито в бані селища рудника імені XX партз'їзду (Дніпропетровська область). Вони тренуються тут по п'ятницях. А в суботу тут гартуються любителі гарячої води. Ідея відкриття школи належить начальникові житлово-комунального відділу т. Толчинському і його заступникові т. Лубенцю.

...нові грязеві ванни для коней та бичків відкрито в калюжах біля лікарні с. Троїцьке на Одещині. Вони працюють цілорічно. Без вихідних.

...директор Іванківського автопарку т. Давиденко вперше на Київщині вирішив підживлювати нафтовими відходами фруктові й декоративні дерева та присадибні ділянки по вулиці Пролетарській. Відходи численними струмками витікають з двору автопарку й рясно заливають сади і городи. Почин директора автопарку підтримує головний лікар санстанції т. Сандлер.

ЩО ВИТЯГНЕ?

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

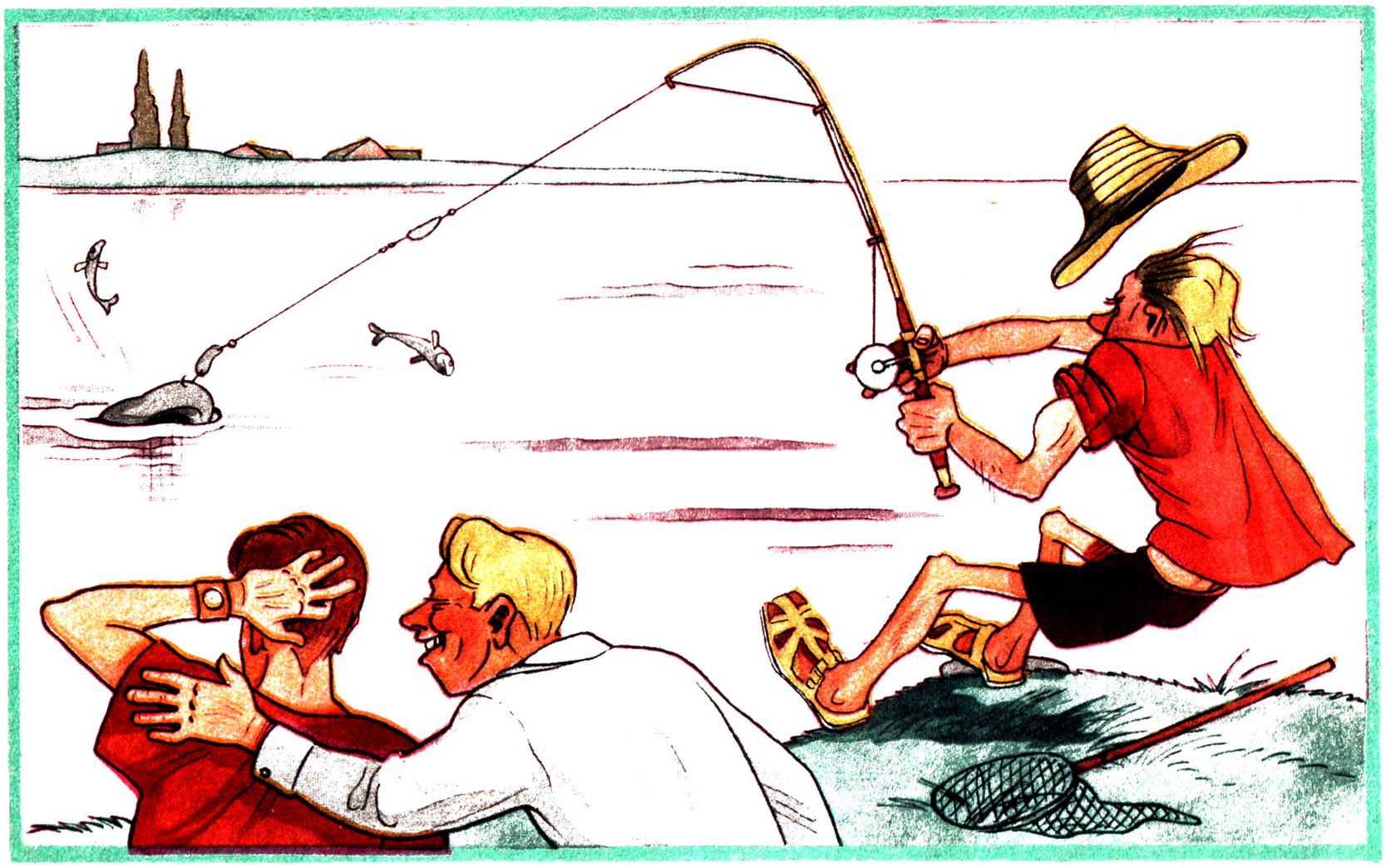

— По-моєму, це скат від автомашини.
— А по-моєму, колесо од воза.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Серед старих клієнтів Перця Яків Кирилович Лисенко фігура відмітна.

Був директором спиртозаводу «Реста». Прокрався. Мав сісти в тюрму. Виручили перевірені на чистім спирті дружки. Потім став головою Рава-Руської райспоживспілки. Оточив себе хапугами. Народний суд хапуг засудив, а Лисенка рекомендував не зв'язувати більше з кооперативною торгівлею.

А голова правління Львівської облспоживспілки М. П. Лунін рекомендацію суду під сукно, а Лисенка висватав на голову Рава-Руського міського споживчого товариства, знявши з цієї посади сумлінного кооператора т. Мулярчука.

Цим подіям Перець присвятив своє чергове «Здоровенькі були!», адресоване М. П. Луніну (№ 6 журналу).

Правління Львівської облспоживспілки розглянуло того листа. І ось результат. Головою Рава-Руського міського споживчого товариства знову обрано т. Мулярчука. А Лисенка з кооперації вигнали. І, треба сподіватися, тепер уже назавжди!

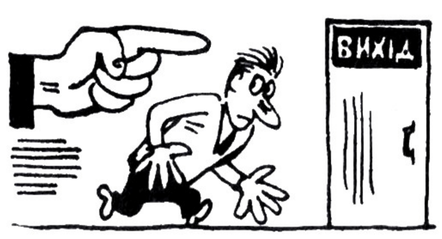

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Електрофейлетон» — під такою назвою у № 1 журналу за цей рік було надруковано фейлетона про тяганину з електрифікацією в деяких районах республіки.

Заступник міністра енергетики і електрифікації УРСР т. Олексенко відповів редакції, що факти, наведені у фейлетоні, дійсно мають місце.

Щоб усунути наведені у фейлетоні недоліки, міністерство передбачило у IV кварталі ц. р. взяти на свій баланс частину колгоспних та радгоспних ліній напругою 0,4 кв., в тому числі і в селі Плесецькому, Васильківського району, Київської області. Начальникові Київської механізованої колони № 1 Крекотню запропоновано у I кварталі 1966 року повністю закінчити роботи у колгоспі імені Чапаєва, Коростенського району, Житомирської області.

Що ж до електрифікації села Довге, Дрогобицького району, Львівської області, то, при умові виготовлення проекту і забезпечення коштами Львівським управлінням лісового господарства, це село буде включено до плану електрифікації.

★ У тому ж номері журналу, у листі нашого читача М. Мархоцького йшлося про те, що Сімферопольський комбінат «Кримська троянда» додає до трояндового масла правила користування, які протирічать одні одним.

Дирекція комбінату повідомила редакцію, що така різнобіжність у текстах правил дійсно мала місце. Винних у цьому — покарано. Тепер до кожного виду трояндового масла — до екстрактованого й парового — додаються окремі правила користування.

Народні усмішки

НАПОУМИВ

Їхав мужик з ярмарку напідпитку і по дорозі догнав цигана.

— Підвези, дядьку, — проситься циган, — я тобі за п'ятака відгадаю все, що ти захочеш.

— Сідай, — каже мужик, — і скажи, звідки я їду?

— Ви їдете з міста, були на ярмарку.

— Вірно, на тобі п'ятака. Тепер скажи, куди я їду?

— Ви їдете додому.

— Теж вірно, на тобі ще одного п'ятака, і скажи, з яким наміром я їду?

— Ви їдете, щоб вигнати свою жінку з дому, бо вона у вас дуже сердита, — випалив циган, що в голову збрело.

— Ага, добре, ось тобі карбованець!

— Ні, дядьку, давайте дрібні, бо я здачі не маю.

— Бери, дурню, всього карбованця, не за те, що відгадав, а за те, що напоумив.

Повідомив І. ДОНЕЦЬ
з м. Одеси.

ПЕРЕХВАЛИЛА

Напекла баба паляниць, та вони в неї вийшли щось не дуже вдалими. Ось вона й надумала: піду на базар та продам їх. Не пропадати ж борошну...

Тільки стала в ряд на базарі — аж гульк — чоловік іде та ще й хліба напитує. Бабуся й почала свій товар хвалити:

— Купи, чоловіче, мого хліба. Ось поглянь який: як пух, як дух, як миле щастя!

Чоловік узяв у руки паляницю — а вона ж гливка, а вона ж важка! — та й що сили бухнув нею бабу по спині.

— Ой, — зарепетувала не своїм голосом бабуся, — ой же ж і вдарив, катів син, як камінюкою!

МАКІТРА

Виказувала сусідка сусідці:

— Як же тобі не соромно? Ще коли, бач, макітру взяла, вже, мабуть, розбила, що й досі не повертаєш?

А та їй:

— От сказала казна-що! По-перше, я твоєї макітри не брала; по-друге, вона у тебе була вже репнута, а по-третє, я ж її давно тобі віддала!

Повідомив В. Г. ФОМЕНКО
з м. Запоріжжя.

МИСЛИВСЬКА ПРИГОДА

Пішов я якось на полювання та й забарився в лісі. Коли це — вовки! Я від них! А вони от-от доженуть. Вибіг я на галявину. Бачу дерево. Одна гілка в нього — нижче за інші. А вовки вже мало не хапають за ноги. Я до дерева. Вчепився за гілку, а вона гнила була, та тільки трісь!..

— Ну і що?

— Та що — розірвали...

Повідомив В. Д. БОНДАРЕНКО
з м. Дніпродзержинська,
Дніпропетровської області.

ПООБІДАЛИ

Батько робив щось у дворі по господарству. От син і кличе батька:

— Тату! Тату! Ідіть обідати!

— А що мати варила на обід? — питає батько в сина.

— Та нічого!.. — каже син.

— Ну, то обідайте собі на здоров'я, — відповів батько, — а як щось залишиться з обіду, то я, мабуть, добре повечеряю...

Та й знову взявся за роботу.

Повідомив І. АНТОНОВСЬКИЙ
з с. Василівки, Біляївського
району, Одеської області.

perec-ua.
perec-ua.

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ РЕПОРТАЖ

— Шановні слухачі! Починається матч. Команда «Шаланда» — у смугастих футболках. Команда «Дрезина» — у білих футболках. Суддя — темний.

Хтось б'є, когось підбивають. Гравці хвилюються. Це принципова зустріч — обидва клуби в кінці таблиці. Цікаво, що п'ять років тому ці команди посідали такі самі місця. Тоді «Дрезина» застосувала оригінальну тактичну новинку: воротар грав центрфорварда.

Пробачте, здається, гол. Хтось вийшов вперед. Бачите, я був правий! Ось мені підказують — гол забила «Дрезина». Це десятий гол клубу в сезоні. І ще один цікавий підрахунок: це в десять раз більше, ніж забила «Дрезина» до війни. Болільники-ветерани, мабуть, пам'ятають, що тоді цієї команди не було зовсім.

Як свідчить табло, гол забив дрезиновець Професоров. Його жінку звуть Карменсита. Її бабка співала в циганському хорі, а дід — у церкві. У Професорова і Карменсити є син Джон, що в перекладі означає Іван. Отже, батьки патріотично нарекли його одним з найдавніших наших імен.

До речі, п'ятирічний Джон вже пробує грати у футбол. Батько з гордістю говорить, що у малюка таке ж тактичне мислення, як і в нього.

Пробачте, я трохи відхилюсь від репортажу. Здається, рахунок став 1 : 1. Простіше кажучи — баланс. Або по-народному — нічия. Одна деталь: так само «Шаланда» зрівняла рахунок у міжнародній зустрічі з командою князівства Гріхтенштейн. У цій країні проживає 110 чоловік. Таким чином, кожний десятий громадянин грає у футбол. Сильна футбольна держава! Днями туди відлітає наша збірна для перевірки своєї боєздатності.

Пробачте, ось мені підказують— рахунок 2 : 1. Зараз ми дізнаємось на чию користь. До речі — про користь молодих сил. Прекрасно грає у дрезинівців юний Бичок. До прийняття в команду він ніде не вчився, а зараз зарахований в університет. Років через 10—15 він реально претендуватиме на місце у збірній. А там — хто знає: може, буде її тренувати. Проте, прогнози у спорті річ ненадійна. Доживемо — побачимо. Одне можу сказати з певністю: команди пішли на перерву. Відпочинемо і ми з вами, шановні слухачі!

...Гра продовжується. Ви чули пожвавлення на трибунах у кінці першого тайму? Відгадайте, з якої причини? Правильно! Був забитий гол. Отже, рахунок 2 : 2. М'яч забив шаландівець Крокодиляк. Цікаво, що в Англії він не забив жодного м'яча. Бо там туман. А у нас сонячно, справжня футбольна погода. Синоптики стверджують, що дощу ще довго не буде. Для футбола це добре, для врожаю — погано. До речі, в команду «Урожай», яка сьогодні не грає, прийшов новий тренер. Він має вищу освіту, закінчив ветеринарний інститут. Тренував заводські команди, а зараз влаштувався по спеціальності.

Пробачте, я трохи відхилюся від репортажу. Суддя дає пенальті. До речі, це єдиний суддя, який дає пенальті. За спеціальністю він народний суддя. Так би мовити, суддя з народу. Цікаво, що після тогорічного фіналу він прийняв повний курс хірургічного лікування, але потім закінчив курси підвищення кваліфікації.

Проте, можна поглянути на табло. Рахунок 3 : 2 на користь «Шаланди». Мабуть, забили те пенальті. Ні, адже пенальті била «Дрезина». Значить, вона не реалізувала стопроцентний шанс, а потім одержала пенальті у свої ворота. А може, захисник забив сам собі? Не виключена можливість, що і форвард всадив з гри. Ветерани-болільники, звичайно, знають, що таке трапляється в матчах. Ось і сьогодні рахунок 3 : 2. Пробачте, мені підказують— 4 : 2. Система 4—2—4 — це бразільська система. Пам'ятаєте, наші не знали її і грали за системою 3—2—5. Отже, програш пояснюється об'єктивною причиною.

Пробачте, ось мені підказують — цей напружений і цікавий поєдинок закінчився. Футболісти, обійнявшись, покидають поле. Ось попереду йдуть капітани, обійнявшись з лікарями. Хто ж переміг? Зараз я вам скажу... А втім — перемогла дружба! До наступних матчів, шановні слухачі!

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Шановні телеглядачі! Сьогодні наші телекамери націлені на Полтавський районний комбінат побутового обслуговування. Як бачите, він не лише прикрашає побут полтавців, а й обслуговує їх здоровим, веселим, бадьорим сміхом.

Ніхто ж не скаже, що в селі Ватажкове оцю вивіску прибито на самому вершечку дерева для ліквідації неписьменності серед гав, шпаків і граків. Цим пернатим грамота ні до чого. А от клієнтура — так та, глянувши вгору й уздрівши, як кажуть, на осиці— кислиці, а на вербі — груші, завжди вибухає веселим сміхом.

Посміємося ж і ми з вами, товариші телеглядачі, з тих діячів Полтавського райкомбінату, хто серйозне діло реклами побутового обслуговування перетворює на безглуздий жарт.

На цьому закінчуємо нашу телепередачу.

До побачення. До наступного телебачення!

http://perec-ua.livejournal.com
Відсканував і опрацював Олег Леськів

Вінегрет з перцем

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Це той грубіян, який завжди здачу вимагає...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я б з охотою скупався, але тут так глибоко, а я не вмію плавати.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ми з бабусею домашніми завданнями помінялися...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

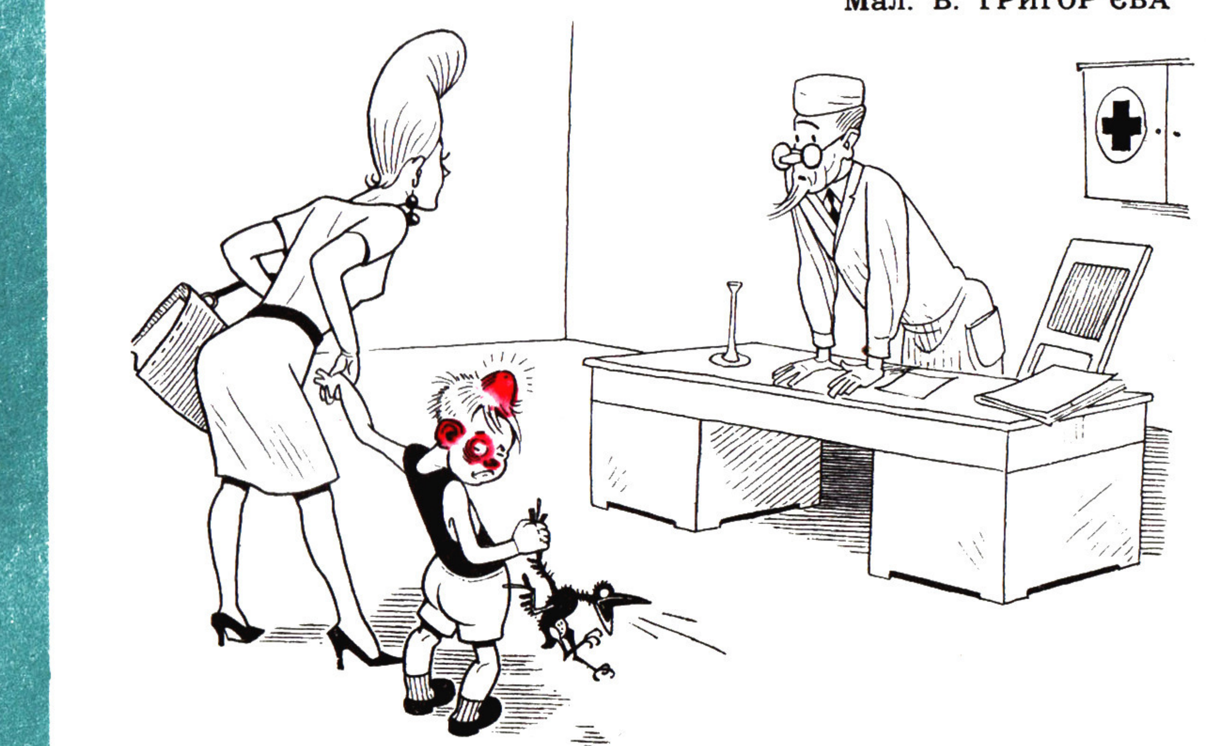

— Що це з вашим хлопчиком?
— Випав з гнізда.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

— Диви, йде! Добре, що я купив протиударного годинника.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ.
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79

Журнал «Перець» № 11 (574)
(на украинском языке).

Підписано до друку 19.V. 1966 р.
Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 13670. Зам. 03280. Тираж 760.000 прим.

Індекс 74393

urzica

У мене в гостях мій румунський побратим — журнал „УРЗІКА“ („Кропива“)

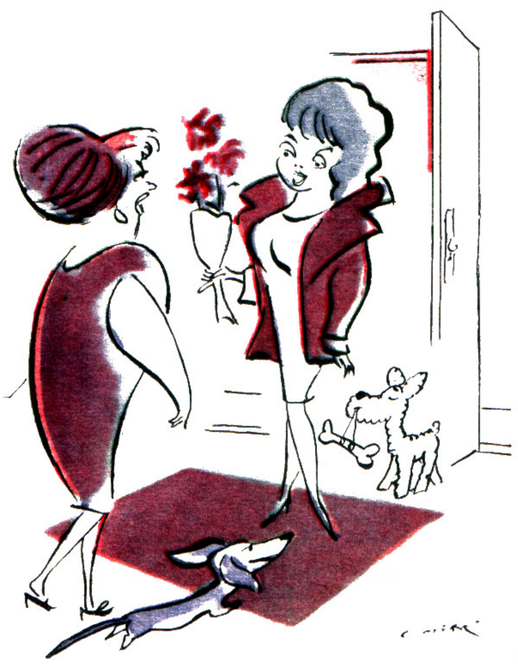

Прийшли в гості.

— Он воно що! Не стало бензину!

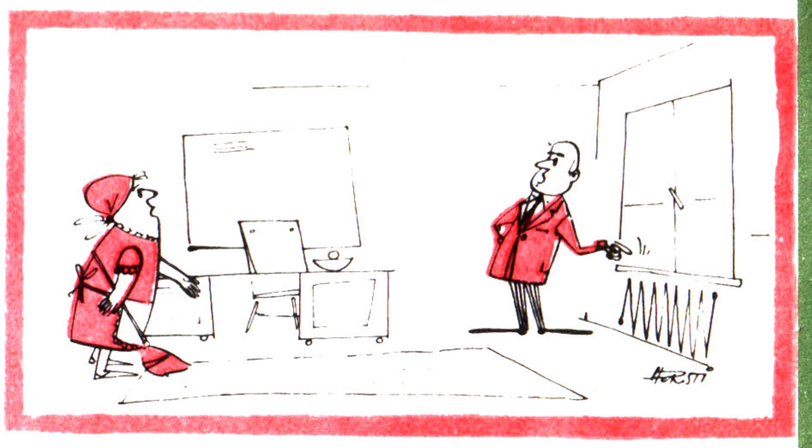

— Цій пилюці вже два місяці!
— А я при чому,— я ж працюю тут лише місяць!

У СІМ'Ї РИБАЛКИ

— Тату, я сьогодні одержав з математики отаку-у-у оцінку!

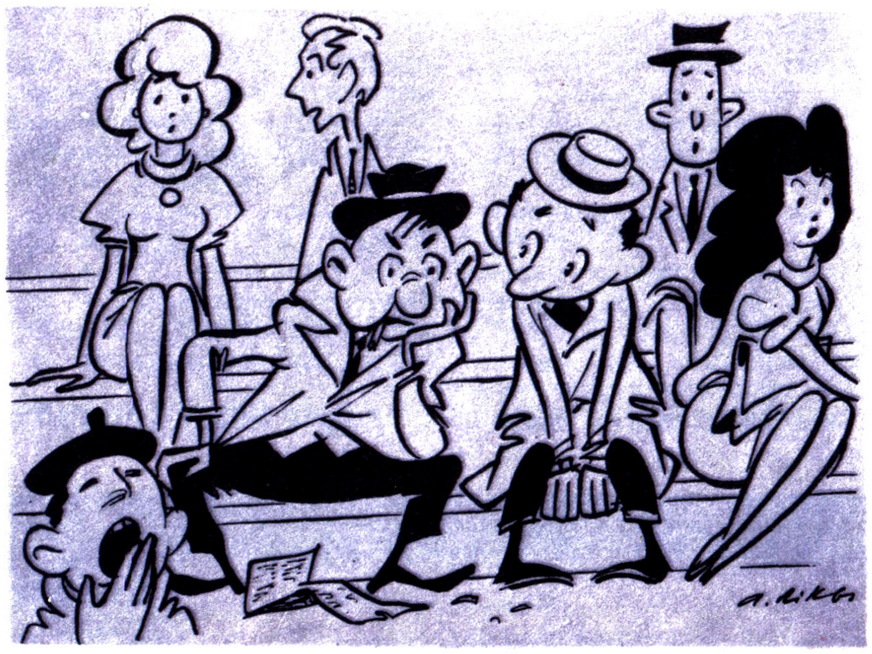

— Який ідіотський матч! Краще б уже на весіллі залишився.
— А хто жениться?
— Я!..

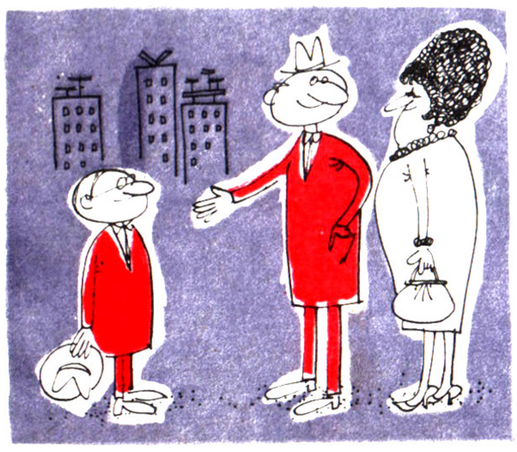

— Знайомся,— це мій товариш, ми разом росли.

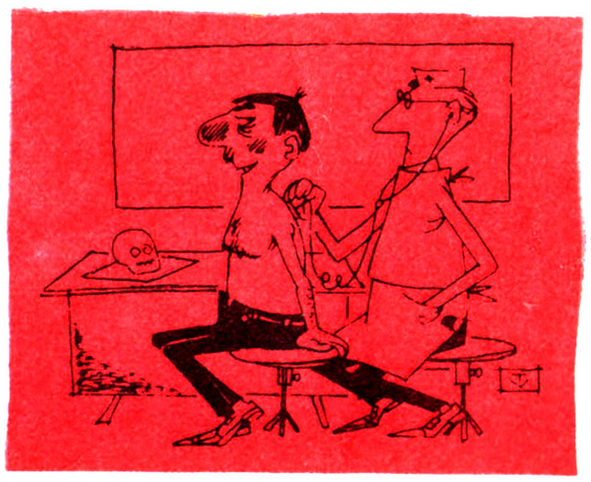

— П'єте?
— Якщо почастуєте...

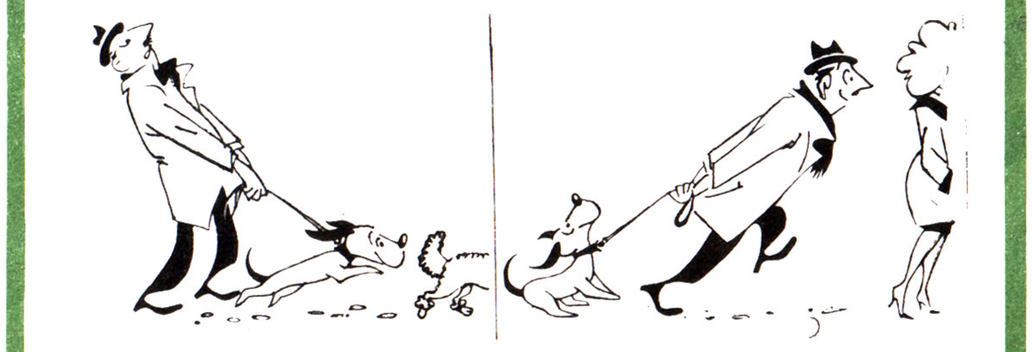

Без слів.

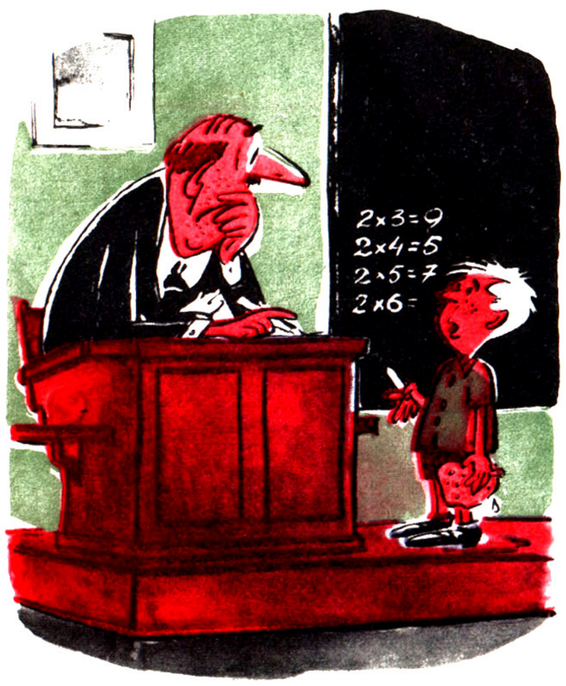

— Будь ласка, якщо вам не дорога честь передової школи, — ставте мені трійку!..

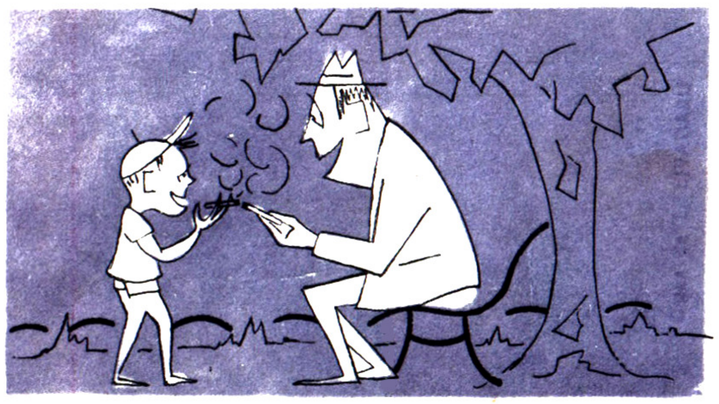

— Велике спасибі, дядю!
— Який ввічливий хлопчик! Оце виховання!

— Пішли ще вище, тут ми вже, я бачу, були...